

der. Der vil altsaa kun være Spørgsmaal, om dette vil finde Sted for de andre Sognes Vedkommende, men det vil da ogsaa der blive tvivlsomt, om man vil skrive til at kaste Sagen ud i Processernes Tvivl og Vanskelighed. Jeg tillader mig derfor at henstille til den høitærede Indenrigsminister og til det ærede Thing, om der er Mulighed for, at de kunne gaae ind paa en saadan Tilspøining; med en saadan vil jeg ganske vist stemme for Loven, men jeg tilstaaer, at uden den vil det blive mig overordentlig vanskeligt, ja jeg troer umuligt, at kunne give min Stemme til et Lovudkast som det her foreliggende. Hertil skal jeg indskrænke mig; der kunde ganske vist være nogen Opfordring til at udtale mig nærmere om de enkelte Paragrapher og navnlig om § 4, men saalænge ingen Anden gaaer ind paa Enkelthederne i Lovforslaget, skal jeg ogsaa afholde mig derfra.

B. Grichsen: Efter det Foredrag, vi nu have hørt fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) kunde jeg egentlig gjerne frasælde Ordet, da han har udtalt netop den selsomme Betragtning, som har stillet sig levende for mig, og det er den, at vi her afgjøre en Eiendomsstrætte paa en ganske extraordinair Maade; vi sige nemlig i dette Lovudkast: Naar de og de Beboere kunne komme tilrette om at dele eller paa anden Maade benytte disse Forder, da ere de deres, men kunne de ikke det, ere de deres i Forening med alle mulige andre Mennesker, som i Fremtiden kunne komme ind i Communen; det er en ganske egen Maade at afgjøre en Eiendoms-sag paa. Forøvrigt skal jeg anerkjende, at dersom man kommer til at afgjøre Sagen ved at gjøre disse Forder til Communeieendom, troer jeg, at Lovudkastet i sine §§ 3, 4, 5, 6 og fremdeles er meget heldigt affattet, men det er just denne Betragtning, at disse Forder skulle være communale, forsaavidt de Beboere, der til en vis Tid ere der, ikke kunne komme tilrette, der gjør, at jeg for mit Vedkommende kan være mindre tilbøielig til at gaae ind paa Sagens Ordning, saaledes som den foreligger. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa noget heelt Andet, og det er, istedetfor, som det hedder i § 1, at „forsaavidt den ikke overeens-

stemmende med denne Lov overgaaer til privat Eiendom, for hvert enkelt Sogns Vedkommende som en Communen tilhørende Eiendom under Sogneforstanderskabets Bestyrelse“, da at lade det være en Eiendom, som de Beboere, der paa den Tid ere i Communen, eie, som altsaa er en Fællesieendom for dem, og som de lade bestyre som saadan efter — det kan jeg forøvrigt godt sige — de selsomme Bestemmelser, som vi have i §§ 3, 4, 5 indtil 9. Naar man gif den Vel, at man, hvis de ikke kunde komme overeens om at dele, da lod disse Forder være en Fællesieendom for visse bestemte Personer, krænkede man Ingens Eiendomsret. Jeg vilde blot gjøre denne Bemærkning, og indskrænke mig til den alene, idet jeg henstiller denne Tanke saavel til Thingets ærede Medlemmer som til den høitærede Indenrigsminister.

Scherning: Det her foreliggende Spørgsmaal ligger saa nær ved de beslægtede Landbo-spørgsmaal, som alle allerede ere løste her i Landet eller dog med enkelte Undtagelser, der endnu kunne staae tilbage, at jeg troer, at vi saavidt muligt maae bringe det i Samklang med de samme Principer, der ere gjorte gjældende ved at løse disse forskjellige Opgaver, hvormed dette Spørgsmaal, naar man seer til Bunds i det hele Forhold, i alt Væsentligt er overeensstemmende. Jeg gad gjerne have forstaaet, om det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Chr. Rimestad) ikke antager, at det vigtige Skridt, der stete i 1832, maa betragtes som fuldstændigt lovhædigt, og at, hvad der kom ud deraf, staaer i Kraft, det vil altsaa sige, om den saa væsentlige Udførelse, som er gaaet for sig i Sverrig, Danmark, Nordthyskland og rundt omkring til forskjellige Tider i de foregaaende Aarhundreder, hvorved det af Almindinger og Overdrev, som Staten eller Kongen beholdt tilbage for sig, og det, som blev udlagt til Communerne, for at de kunde faae Erstatning ved den fulde Besiddelse af Forden for den Brugsret, som de havde havt af det større Areal, — om denne Udførelse her er fyldestgjort, og det paa den Maade, at dette vigtige Spørgsmaal slet ikke kan beskæftige os mere. (Chr. Rimestad: Jo:) Der blev altsaa ud-